

הולך הביתה

"הולך הביתה" מלמלה סִבְתִּי האהובה בלחישה, בשפתה העילגת ובמבטאה ההונגרי המילעילי. היא שכבה בבית החולים, מעבירה את מבטה אליי, העומד לצד מיטתה ומלטף את גב כף-ידה המונחת ברפיון לצידה, ושהפכה כבר כמעט לִבְנָה.

ואני לא הבנתי אם התכוונה לאמר לי, תוך הרעפה של טוב לב סבתאי ואהבה אין קץ, שכבר הגיע זמני לסיים את ביקורי החטוף בבית החולים וללכת לענייניי, או שמא תוך השלמה עם גורלה, שכבר הגיע זמנה לסיים את ביקורה החטוף בעולם הזה וללכת לענייניה בעולם הבא.

וכך תישאר כוונתה - חתומה לעד, שכן למחרת החזירה את נשמתה לבורא והיא בת תשעים ושש.

תל-אביב, 27.9.2009

